

Sygn. akt I C 2350/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 lipca 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Joanna Dalba

Protokolant: Mateusz Janicki

po rozpoznaniu w dniu 03 lipca 2015 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. B. (1)**

przeciwko (...) **S.A. V. (...)** z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki K. B. (2) kwotę 6.373,26 złotych (sześć tysięcy trzysta siedemdziesiąt trzy złote i dwadzieścia sześć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 30 października 2013 r. do dnia zapłaty;
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala;
3. zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki K. B. (2) kwotę 1.455,98 złotych (jeden tysiąc czterysta pięćdziesiąt pięć złotych i dziewięćdziesiąt osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.032,- złotych (jeden tysiąc trzydzieści dwa złote) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
4. zasądza od powódki K. B. (2) na rzecz pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. kwotę 170,38 zł (sto siedemdziesiąt złotych i trzydzieści osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
5. nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie kwotę 344,33 zł (trzysta czterdzieści cztery złote i trzydzieści trzy grosze) tytułem zwrotu wydatków tymczasowo ponoszonych przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 2350/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 października 2013 roku powódka K. B. (1) wniosła przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. o zasądzenie kwoty 7 369,88 złotych wraz ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów sądowych w kwocie 93 złotych oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego stanowiska powódka wskazała, iż w związku z uszkodzeniem jej pojazdu w wyniku kolizji z dnia 24 listopada 2012 roku pozwany wypłacił jej kwotę 5 287,57 złotych tytułem odszkodowania. Powódka podała jednak, iż koszt naprawy pojazdu według kosztorysu sporządzonego przez sprzedawcę jej pojazdu wynosi 12 396,95 złotych, wobec czego pozwany powinien wypłacić powódce jeszcze kwotę 7 369,88 złotych. (pozew – k. 1-4)

Nakazem zapłaty z dnia 16 maja 2014 roku Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny nakazał pozwanemu zapłacić na rzecz powoda kwotę 7 369,88 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 października 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1 293 złote tytułem zwrotu kosztów procesu. (nakaz zapłaty – k. 5)

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm prawem przepisanych. W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany wskazał, iż przyznał powódce i wypłacił odszkodowanie, które odpowiada wysokości szkody jaką doznała powódka na skutek uszkodzenia pojazdu, a powódka nie wykazała, aby poniosła wyższe koszty naprawy niż wypłacone przez pozwanego. (sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 6)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 listopada 2012 roku w miejscowości B. miał miejsce wypadek drogowy, wskutek którego pojazd marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), należący do K. B. (1) został uszkodzony. Odpowiedzialność cywilną w związku ze szkodą komunikacyjną ponosi (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W., który uznał swoją odpowiedzialność. (okoliczności bezsporne)

(...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. wypłaciło na rzecz K. B. (1) kwotę 5 287,57 złotych. (okoliczność bezsporna)

W wyniku wypadku drogowego z dnia 24 listopada 2012 roku w pojeździe marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) uszkodzenie uległy: drzwi przednie prawe, błotnik prawy tylny, listwa ozdobna błotnika prawego tylnego oraz opona koła tylnego prawego. Wysokość kosztu przywrócenia przedmiotowego pojazdu do stanu sprzed szkody przy ustaleniu stawki za roboczo-godzinę w wysokości: mechaniczno-blacharska – 110 zł/ (...), lakiernicza 110 zł/ (...), wynosił 11 660,83 złote z VAT. (opinia biegłego – k. 73-81)

Pismem z dnia 25 stycznia 2013 roku powódka zwróciła się do (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. o wskazanie dlaczego zostało jej wypłacone odszkodowanie kwocie o 6 649,38 złotych niższej niż wynika to z niezależnego kosztorysu, który zleciła, podając jednocześnie, iż w kosztorysie sporządzonym przez InterRisk T.U. S.A. zastosowano 40 % obniżenie cen części zamiennych i znacząca rozbieżność odnośnie stawek robocizny. (pismo – k. 41)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dołączonych do akt sprawy i wskazanych wyżej dokumentów, których prawdziwość i wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu, a także nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania. W ocenie Sądu również opinia biegłego sądowego z zakresu rzeczoznawstwa samochodowego zasługiwała na uwzględnienie, została ona bowiem sporządzona rzetelnie i dokładnie, zaś wnioski zostały wysnute zgodnie z wiedzą specjalną, jaką legitymuje się biegły. Sporządzona opinia nie była przy tym w toku postępowania kwestionowana.

Sąd zważył co następuje:

W przedmiotowej sprawie pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, co potwierdza wypłacenie na rzecz powódki odszkodowania z tytułu szkody powstałej w pojeździe marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w wysokości 5 287,57 złotych. Sporna pomiędzy stronami była natomiast wysokość należnego powódce odszkodowania, gdyż powódka wskazywała, iż wypłacone przez pozwanego dotychczas odszkodowanie nie jest wystarczające do naprawy wszystkich szkód powstałych w przedmiotowym pojeździe.

Stosowanie zaś do art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. W myśl § 2 pkt. 1 świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie przy ubezpieczeniu majątkowym, na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Poza powyższym unormowaniem problematyka umów odpowiedzialności cywilnej uregulowana jest w przepisach szczególnych, tj. w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Stosownie do przepisu art. 34 ust. 1 te same ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem tym objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 powołanej ustawy).

Podnieść należy, iż obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odszkodowania wynika wprost z art. 363 k.c. Szkada powstaje w chwili wypadku, a w konsekwencji obowiązek jej naprawienia powstaje w tym samym momencie. W niniejszej sprawie bezspornym pozostawało, iż powódka w wyniku kolizji z dnia 24 listopada 2012 r. poniosła szkodę – uszkodzeniu uległ należący do niej pojazd marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Wątpliwości nie ulegało również, że pozwany ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą z tego tytułu. Kwestią sporną pozostawała natomiast wysokość odszkodowania należnego powódce. Pozwany twierdził bowiem, że dochodzona przez powódkę kwota nie odzwierciedla niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy uszkodzonego samochodu.

Na gruncie powyższego Sąd zważył, że w obowiązkowym ubezpieczeniu komunikacyjnym OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania wyrażona w art. 361 § 2 k.c., a zakład ubezpieczeń z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej wypłaca poszkodowanemu świadczenie pieniężne w granicach odpowiedzialności sprawczej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (art. 822 § 1 k.c.). Suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń nie może być jednak wyższa od poniesionej szkody (art. 824¹ § 1 k.c.). Zgodnie z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania winien wypłacić odszkodowanie w pełnej wysokości, tj. odpowiadającej rozmiarom wyrządzonej szkody. Poszkodowany może zatem domagać się od podmiotu odpowiedzialnego (zakładu ubezpieczeń) odszkodowania obejmującego koszty prac naprawczych, w wyniku których uszkodzony samochód doprowadzony zostaje do stanu technicznej używalności odpowiadającej stanowi przed uszkodzeniem oraz kosztów części zamiennych niezbędnych do dokonania naprawy. Zgodnie z uchwałą SN z dnia 13 czerwca 2003 roku, odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (III CZP 32/03, Monitor Prawniczy z 2004, nr 2, s. 81). Sąd Najwyższy w uzasadnieniu ww. orzeczenia wskazał jednoznacznie, iż kosztami ekonomicznie uzasadnionymi są koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego warsztat naprawczy dokonujący naprawy samochodu. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny te odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług naprawczych na rynku. Wskazać przy tym należało, że w orzecznictwie dominuje stanowisko, iż roszczenie o świadczenie należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została dokonana (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00, LEX nr 55515, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 22 lutego 2007 r., I ACa 1179/06, LEX nr 298601). Naprawa samochodu i rzeczywiste poniesienie kosztów z tego tytułu nie jest zatem warunkiem koniecznym dla dochodzenia odszkodowania. Sąd zważył ponadto, że nie ulega wątpliwości, iż w przypadku gdy pojazd był naprawiany w związku z wypadkiem, to jego cena ulega obniżeniu. Poszkodowany, który żąda przywrócenia stanu poprzedniego pojazdu, nawet jeżeli otrzymuje odszkodowanie wypłacone przez ubezpieczyciela, które pokrywa koszty naprawy i nowych części z reguły nie tylko nie zyskuje, ale biorąc pod uwagę wartość pojazdu jako całości może, gdyby chciał go sprzedać, ponieść stratę. Zdaniem Sądu poszkodowany ma zatem prawo oczekiwać, iż otrzyma od ubezpieczyciela kwotę, która obejmuje wartość nowych części oryginalnych, których zamontowanie jest potrzebne, aby przywrócić pojazd do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę. Obowiązkiem zaś zakładu ubezpieczeń jest ustalenie i wypłacenie odszkodowania w takiej właśnie wysokości. Tezy tej nie umniejsza, iż w dzisiejszych czasach istnieją możliwości zakupu części regenerowanych, czy też części nowych nie będących częściami oryginalnymi producenta skoro zasadą jest pełna rekompensata poniesionej szkody.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż niezbędnymi i ekonomicznie uzasadnionymi kosztami naprawy pojazdu stanowiącego własność strony powodowej są koszty wskazane w opinii biegłego sądowego z zakresu rzeczoznawstwa samochodowego, tj. kwota 11 660,83 złote, zaś pozwany jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej zobowiązany był do naprawienia szkody przez wypłatę kwoty niezbędnej do restytucji pojazdu do stanu sprzed kolizji. Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie w całości na podstawie opinii biegłego rzeczoznawcy samochodowego w związku z tym, iż strona pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów mogących podważyć tę opinię bądź przemawiających za faktem, iż dotychczas wypłacone powodce odszkodowanie jest adekwatne do szkody w przedmiotowym pojeździe. Wobec faktu, iż pozwany wypłacił powodce kwotę 5 287,57 złotych tytułem odszkodowania, Sąd zasądził na rzecz powódki kwotę 6 373,26 złote, oddalając powództwo w pozostałym zakresie wobec nie wykazania przez powódkę, iż koszty te były wyższe niż koszty wskazane przez biegłego sądowego.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu o odsetkach stanowił art. 481 k.c. w zw. z art. 817 § 2 k.c. Stosownie do treści art. 481 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, zaś zgodnie z art. 817 § 2 k.c. gdyby wyjaśnienie w terminie trzydziestu dni okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie trzydziestu dni. W niniejszej sprawie przyjęć należy, iż w dniu wniesienia pozwu zarówno okoliczności odpowiedzialności pozwanego oraz wysokość świadczenia powinna być pozwanemu znana, wobec czego Sąd zasądził odsetki od dnia wniesienia pozwu.

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w punkcie 1 i 2 wyroku.

Rozstrzygnięcie w zakresie kosztów procesu oparto na przepisie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone (...). Mając na uwadze, że powódka wygrała proces w 86% (jako stosunek wygranej 6 373,26 złote do żądanej kwoty 7 369,88 złote), a pozwany w 14 %, należało stosunkowo rozdzielić koszty.

Koszty poniesione przez powódkę to: opłata sądowa od pozwu w wysokości 93 złotych, wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w wysokości stawki minimalnej, tj. 1 200 złotych, zgodnie z § 6 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz wykorzystana zaliczka uiszczona na poczet opinii biegłego – 400 złotych tj. łącznie – 1 693 złote. Koszty poniesione przez pozwanego obejmowały wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w wysokości stawki minimalnej 1 200 złotych, zgodnie z § 6 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz kwota 17 złotych tytułem opłaty od pełnomocnictwa. Powódka wygrała proces w 86 %, zatem należało zasądzić na jej rzecz od pozwanego kwotę 1 455,98 złote (1 693 złote x 86 %), zaś od powódki na rzecz pozwanego kwotę 170,38 złotych (1 217 złotych x 14 %).

O powyższym Sąd orzekł w punktach 3 i 4 wyroku.

Rozliczenie kosztów obejmowało także koszty opłaty za opinię biegłego, zgodnie bowiem z art. 83 § 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113. Koszt opinii biegłego rzeczoznawcy samochodowego wynosił 744,33 złote, z czego powódka wpłaciła zaliczkę na poczet tej opinii w wysokości 400 złotych, wobec czego Skarb Państwa poniósł tymczasowo wydatek z tytułu opinii biegłego w wysokości 344,33 złote (744,33 złote – 400 złotych = 344,33 złote). Koszty te Sąd nakazał pobrać w całości od pozwanego, o czym orzeczono w punkcie 5 wyroku.

Zarządzenie: (...)